

кава любов и възхищение говореха за него, наричайки го "нашия" Вапцаров. От всичко личеше обаче, че и поетът Вапцаров обичаше обикновените хора на труда, обичаше да разговаря с тях, да беседва на политически теми със същите, той не ги отбягваше.

Работниците от екарисажа бяха вече много сполучливо политически обработени от поета, те бяха вече много умели пропагандатори на прогресивните идеи на социализма.

Работниците при екарисажа много умело повеждаха разговор със своите събеседници и на свой ред, след като ги разкриваха в политическо отношение, се помъчваха в една подходяща форма да им повлияят в духа на социализма. Когато узнаха, че аз вече съм налучкал правия път, бяха много доволни и побързаха да ме запозная със своя най-голям и искрен приятел, със своя Вапцаров. При един най-обикновен разговор по-възрастният работник бай Лукан ме запита познавам ли се от близо с техника Вапцаров. Отговорих му неопределено, като му казах: - Виждал съм техника Вапцаров много пъти в машинното отделение, говорил съм за най-разнообразни неща във връзка с моята работа, но от близо не се познавам.

Бай Лукан леко усмихнат добави: * Вапцаров е чудесно момче, но вие не го познавате както трябва. Двамата за кратко време замълчахме. След това бай Лукан съвсем непринудено каза:

- Господин докторе / така се обръщаха тогава работниците към мене в знак на уважение/, желаете ли да ви запознаем с нашия техник Вапцаров?

- Разбира се, съгласих се веднага. - Ако имаш възможност събщи му да дойде още сега." Любопитството ми беше силно възбудено при изговарването на тези думи, тъй като вече работниците ми бяха говорили, че Вапцаров не е само обикновен техник, а е много културно момче, което много чете, а понякога и пише стихове.